

Arrest

nr. 138 701 van 17 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2010 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist op 1 oktober 2013 om de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 14 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt aan de verzoeker betekend, onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*, per aangetekend schrijven van 15 oktober 2013.

Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 1 oktober 2013 dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 116 895 van 14 januari 2014 de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigt en de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 21 januari 2014 wordt aan de verzoeker, in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013, een bijkomende termijn van tien dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 februari 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 april 2014 beslist de gemachtigde om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 1 april 2014 besliste de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13), beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 april 2014.

Nog op 1 april 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13*sexies*, ter kennis gebracht op 14 april 2014. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad. Bij deze vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer 152 813, dient de verzoeker per faxpost van 13 februari 2015, bij afzonderlijk verzoekschrift, een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 138 700 van 17 februari 2015 werd de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod van 1 april 2014 verworpen.

Op 9 februari 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer, die verklaart te heten(1):
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

- 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.*

Op 14.04.2014 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten (13qq van 14.10.2013) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend en waarvoor op 21.01.2014 een uitstel tot 31.01.2014 werd toegestaan.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 30.09.2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 01.10.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 17.10.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 14.10.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 14.01.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 21.01.2014 per aangetekend schrijven een uitstel om het grondgebied te verlaten tot 31.01.2014.

Betrokkene heeft op 17.02.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 01.04.2014. Deze beslissing is op 14.04.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten (13qq van 14.10.2013) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend en waarvoor op 21.01.2014 een uitstel tot 31.01.2014 werd toegestaan.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richt tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij geconfronteerd met het gebrek aan rechtsmacht van de Raad dienaangaande. De verzoekende partij repliceert hierop niet.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verweerder werpt voorts in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet ontvankelijkheid op:

“2.1. Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13septies.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of

12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoeker reeds op 17.10.2013 en 14.04.2014 bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoeker wel de schending op van artikel 8 EVRM en artikel 41 Handvest grondrechten van de Europese Unie, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele schorsing van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tezamen met een beslissing tot vasthouding en een beslissing tot inreisverbod werd betekend middels de bijlage 13septies.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder onder meer aan dat de verzoeker *in casu* geen belang heeft bij de vordering omdat aan de verzoeker hem reeds op 17 oktober 2013 en op 14 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De verweerder stelt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel betreft.

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoeker dat hogere rechtsnormen worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing (artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht), dat het onjuist is om *in casu* te spreken van een herhaald bevel nu de bestreden beslissing verwijst naar het inreisverbod van 1 april 2014 terwijl de situatie sindsdien is veranderd alsook omdat in de nota met opmerkingen op pagina 9 wordt gesteld dat de bestreden beslissing werd genomen na een grondig onderzoek waaruit eveneens zou blijken dat het niet gaat om een puur bevestigend bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (*cf.* W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.),

Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoeker reeds op 17 oktober 2013 en op 14 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier en zij worden op zich ook niet door de verzoeker betwist.

Het gaat enerzijds om een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013, ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 15 oktober 2013 en een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2014, aan de verzoeker in persoon ter kennis gebracht op 14 april 2014.

De uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013 werd geschorst tengevolge het door de verzoeker bij de Raad ingediende beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 1 oktober 2013 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (de verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 35). Nadat de Raad bij arrest nr. 116 895 van 14 januari 2014 de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigde en de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, werd de bijlage 35 echter ingetrokken en op 21 januari 2014 werd aan de verzoeker een bijkomende termijn van 10 dagen gegeven om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de rol van de Raad blijkt niet dat de verzoeker tegen de beslissing van 14 oktober 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten een beroep instelde bij de Raad. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het voornoemde bevel om het grondgebied van 14 oktober 2014 te verlaten op het moment van de thans bestreden beslissing en ook op het moment van het instellen van de onderhavige vordering definitief en uitvoerbaar was.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2014 is uitvoerbaar. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werkt niet opschortend.

Beide bevelen om het grondebied te verlaten zijn, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en zijn gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zowel de thans bestreden beslissing als de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013 en 1 april 2014 verwijzen derhalve naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en er wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Het gegeven dat in het thans bestreden bevel tevens toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet waarbij wordt verwezen naar het op 1 april 2014 tussengekomen inreisverbod, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat dezelfde juridische en feitelijke grondslag wordt gehanteerd als in de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die thans uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring en dus ook de eventuele schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet. De thans gevorderde schorsing kan voor de verzoeker bovendien geen nuttig effect sorteren nu deze schorsing niet kan verhinderen dat de verzoeker de termijn voor vertrek die werd gegeven naar aanleiding van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013 (30 dagen, op 21 januari 2014 met 10 dagen verlengd) en 1 april 2014 (0 dagen) heeft overschreden zodat de verweerder nog steeds de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kan uitvoeren (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Bovendien heeft de gemachtigde besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen bij het bevel om het grondebied te verlaten van 1 april 2014, dit in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet (de verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17 oktober 2013), zodat de gemachtigde hoe

dan ook in toepassing van artikel 74/15, §1, 1° van de vreemdelingenwet alle nodige maatregelen moet nemen om het bevel van 1 april 2014 uit te voeren.

Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoeker uit een eventuele nietigverklaring en dus ook uit de schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wettig voordeel kan halen.

Met het ter terechtzitting gebrachte betoog omtrent het aanvoeren van een schending van artikel 8 van het EVRM en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht (artikel 41 van het Handvest) en met de verwijzing naar het verweer in de nota met opmerkingen, maakt de verzoeker niet duidelijk in welk opzicht de thans gevorderde schorsing hem tot voordeel kan strekken. De Raad herhaalt dat het grievend karakter van de bestreden beslissing niet volstaat om een belang aan te tonen, er moet tevens worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging een nuttig effect kan sorteren.

In verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht (artikel 41 van het Handvest) merkt de Raad bovendien op dat de verzoeker bij deze schendingen, in de huidige stand van het geding en gelet op de gegevens van het administratief dossier, geen geoorloofd belang kan doen gelden dat tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel aanleiding zou kunnen geven.

Het blijkt immers dat jegens de verzoeker op 1 april 2014 een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar werd getroffen, beslissing die hem werd betekend op 14 april 2014.

De Raad merkt op dat het aan de verzoeker afgeleverde inreisverbod van 1 april 2014 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoeker voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar ter terechtzitting wordt geponeerd dat het inreisverbod enkel een instrument van grenscontrole is ingevolge een verbod op toegang tot het Schengengrondgebied. Het inreisverbod behelst tevens een verblijfsverbod en dit verblijfsverbod is overigens overgenomen uit het Unierecht. De werkingsfeer en de draagwijdte van het inreisverbod wordt als volgt gedefinieerd in artikel 3.6. van de Terugkeerrichtlijn: *“een administratieve of rechterlijke*

beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen.

In casu blijkt niet dat de verzoeker nadat hij op 14 april 2014 in kennis werd gesteld van een inreisverbod voor de duur van drie jaar een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing.

De verzoeker heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat hem werd ter kennis gebracht op 14 april 2014 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft wel een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing ingesteld bij de Raad, doch in het arrest nr. 138 700 van 17 februari 2015 werd de wettigheid van het inreisverbod reeds onderzocht en werd de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verworpen.

Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten is dan ook uitvoerbaar, het is niet geschorst noch vernietigd en het is ook niet ingetrokken of opgeschort door het bevoegde bestuur. Het inreisverbod geldt *in casu* tot 14 april 2017.

Het blijkt dan ook dat de verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een uitvoerbaar inreisverbod van drie jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

De eventuele ernst van de middelen geput uit het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden niet tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod van 1 april 2014. De verzoeker kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf hem uitdrukkelijk is verboden middels het niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 1 april 2014. In die optiek kan geen geoorloofd belang worden aangenomen bij het middel (*cf.* RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

De Raad stelt bovendien vast dat middelen die de verzoeker aanvoert er geenszins op zijn gericht om enige verblijfsaanspraak aannemelijk te maken die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en geldende verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 1 april 2014 (*cf.* artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet) en er dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoeker ook nergens gewag maakt van een schending van het non-refoulement beginsel of van artikel 3 van het EVRM.

Wat verzoekers uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). De verzoeker kan dan ook met zijn uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak aannemelijk maken. Dit klemt *in casu* des te meer nu uit de voorliggende gegevens blijkt dat het gezinsleven waarop de verzoeker zich thans beroept slechts tot stand kwam nadat aan de verzoeker op 14 april 2014 een inreisverbod werd opgelegd. De verzoeker voegt een uitnodiging en foto's van een religieus huwelijk toe dat zou hebben plaats gevonden op 5 augustus 2014, dit is dus na de betekening van het voornoemde inreisverbod. Voor het overige bevatten de stukken van het administratief dossier of de stukken die de verzoeker thans bijbrengt geen enkele indicatie die er op kan wijzen dat de verzoeker zijn beweerde partner reeds voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod zou hebben gekend, laat staan dat hij met haar op dat ogenblik enige beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben gehad. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoeker, toen hij op 17 februari 2014 een aanvraag indiende om machtiging

tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en toen hij bij de Raad op 13 mei 2014 een beroep indiende tegen het inreisverbod van 1 april 2014, geen melding maakte van de thans voorgehouden relatie. *In casu* dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker de voorgehouden relatie, nog daargelaten de vraag of zij daadwerkelijk voldoende hecht en voldoende beleefd is om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 van het EVRM, heeft aangeknoopt op een moment dat hij wist dat hem de toegang tot en het verblijf op het Schengengrondgebied was verboden. Ook naderhand heeft de verzoeker geen enkele aanvraag ingediend die hem tot het feitelijk beleven van een gezinsleven in staat zou kunnen stellen.

De verzoeker dient zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van het thans aan hem opgelegde inreisverbod van 1 april 2014. De loutere omstandigheid dat de verzoeker de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt zijn belang echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk.

Waar de verzoeker zodoende geen geoorloofd belang kan doen gelden bij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM nu de beweerde relatie slechts tot stand kwam met duidelijke miskenning van het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod van 1 april 2014, geldt dit evenzeer ten aanzien van de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

In de mate dat dit beginsel al een hogere rechtsnorm zou uitmaken, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien welk belang de verzoeker kan laten gelden bij zijn grief dat de bestreden beslissing anders had kunnen geweest zijn wanneer de verzoeker gehoord was en waarbij hij zonder twijfel had kunnen uitleggen dat hij samenwoont met mevrouw R. (...) K. (...) M. (...) en met haar een gezinsleven heeft. De bestreden beslissing verwijst immers naar het inreisverbod van 1 april 2014, dit inreisverbod werd opgelegd in toepassing artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat op haar beurt een uitvoering uitmaakt van het Unierecht (artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn). De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij tijdens de geldingskracht van een uitvoerbaar inreisverbod en bij het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel nog moet worden gehoord omtrent een beweerd gezinsleven dat slechts tot stand is kunnen komen doordat de verzoeker het hem bij dit inreisverbod opgelegde toegangsverbod en verblijfsverbod heeft miskend. Ook op dit punt diende de verzoeker vooreerst om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te verzoeken. In dit kader had hij zijn nieuwe relatie kunnen kenbaar maken en had hij het bestuur kunnen verzoeken om dit gegeven in rekening te nemen om het inreisverbod op te heffen of op te schorten. Nu de verzoeker geen dergelijk verzoek aan het bestuur heeft gericht, valt niet in te zien welk wettig belang de verzoeker heeft bij zijn grief dat hij niet is gehoord omtrent zijn beweerd gezinsleven.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE